

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **P. H., nar. X., IČ: X.**, místem podnikání P. 4, T. 722/24, zastoupen JUDr. Pavlem Krošlákem, advokátem v Praze 1, Voršilská 10, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2013, č. j. 3237/1.30/13/14.3,

T a k t o:

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 24. 9. 2013, č. j. 3237/1.30/13/14.3, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.342 Kč k rukám zástupce JUDr. Pavla Krošláka, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 22. 11. 2013 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 24. 9. 2013, č. j. 3237/1.30/13/14.3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj, ze dne 25. 6. 2013, č. j. 11702/10.71-D/13/14.3, jímž byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustil tím, že ve dnech 2. 5. 2012 a 3. 5. 2012 umožnil J. K. a M. N. a dne 3. 5. 2012 E. F. a H. K. výkon práce telefonních operátorek na pracovišti „Call centrum“ na adrese F. p. R., N. 147, (dále jen „Call centrum“), a to bez uzavřených pracovněprávních vztahů, tedy umožnil jmenovaným výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Za uvedený správní delikt mu byla podle § 104

odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 250.000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč

Dne 3. 5. 2012 byla u žalobce na pracovišti „Call centrum“ F. p. R., N. 147, provedena kontrola Oblastního inspektorátu práce podle § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, a v souladu s § 125 a § 126 odst. 1 zákona 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů.

Správní orgán rozhodující v prvním stupni konstatoval, žalobce se dopustil správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že 2. 5. 2012 a 3. 5. 2012 dvěma fyzickým osobám – J. K., nar. X., bytem P. M. 1167, K., a M. N., nar. X., bytem T. 734, a dne 3. 5. 2012 dvěma fyzickým osobám – E. F., nar. X., bytem M. n. 1, N. J., a H. K., nar. X., bytem V. 384, umožnil výkon práce telefonní operátorky na pracovišti „Call centrum“ bez uzavřeného pracovněprávního vztahu, tedy umožnil uvedeným fyzickým osobám výkon nelegální práce dle § 5 písm. e) bod 1) zákona o zaměstnanosti.

Žalobci je kladeno za vinu, že výše uvedené fyzické osoby pro něj vykonávaly pracovní činnost, konkrétně činnost telefonní operátorky, aniž by mezi zaměstnavatelem a fyzickými osobami došlo k uzavření pracovněprávního vztahu. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že *účastník řízení sám připustil, že J. K. a M. N. před počátkem výkonu práce měly uzavřený pouze personální dotazník*. Samotný dotazník nebylo lze chápat jako dohodu o provedení práce.

Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 2. 7. 2013 a dne 16. 7. 2013 bylo podáno odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 9. 2013, č. j. 3237/1.30/13/14.3, zamítnuto a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

Žalovaný setrval na názoru, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že umožnil dne 2. 5. 2012 a 3. 5. 2012 fyzickým osobám J. K. a M. N. a dne 3. 5. 2012 E. F. a H. K. výkon telefonní operátorky na pracovišti „Call centrum“, a to bez uzavřeného pracovněprávního vztahu, tedy umožnil jmenovaným výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí postupně reagoval na všechny námitky obsažené v odvolání a uvedl, z jakých důvodů bylo odvolání nevyhověno, proč považuje závěry uvedené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za správné a z jakých důvodů se neztotožňuje se závěry žalobce.

K uložené pokutě žalovaný uvedl, že byla uložena dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši 250.000 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí, že byla v souladu se zákonem a řádně odůvodněna.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti. Namítal, že při provádění kontrole 3. 5. 2012 správní orgán nepostupoval tak aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Namítal pochybnosti o tom, zda odpovědi dotazovaných osob nebyly ovlivněny jejich neznalostí právních předpisů, resp. nedostatečným informováním a šetřením skutečného stavu inspektory.

Žalobce namítal, že správní orgán nepostupoval při vydání napadeného rozhodnutí tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušil ustanovení § 3 správního řádu, rovněž nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, čímž porušil ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu a závěrem porušil i ustanovení § 7 odst. 1 správního řádu, když nepostupoval vůči dotčeným osobám nestranně.

Žalobce namítal, že výše uložené pokuty 250.000 Kč uložená na samé spodní hranici má pro jeho podnikání likvidační charakter. Odkazoval v této souvislosti na nálezy Ústavního soudu (sp. zn. Pl. ÚS 3/02 a Pl. ÚS 12/03) – že: *„Je třeba rozlišovat mezi horní a dolní výší pokuty. Je-li nedostatečná její maximální výše, může to - bez ohledu na skutečnost, jak správní orgány pracují - znamenat, že právo se v podstatě stane nevymahatelným. Oproti lomu žádná nebo „nízká“ minimální výše pokuty sama tento stav nijak způsobovat nemůže, pokud se k tomu nepřipojí neefektivní výkon státní správy jak v oblasti prevence, tak i represe.“* Žalobci je známo, že Ústavní soud zrušil dolní hranici pokuty ve výši 250 000 Kč za nelegální zaměstnávání, jak navrhoval žalobce, a to v řízení sp. zn. Pl. ÚS 52/13.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí vůbec nehodnotí a žádným způsobem se nevypořádává s odvolacími námitkami, a že napadené rozhodnutí přímo odkazuje na odůvodnění rozhodnutí vydaného správním orgánem v prvním stupni, jinde odůvodnění pouze parafrázuje jinými slovy, prakticky veškeré námitky a důkazy předložené žalobcem v napadeném rozhodnutí označovány jako „nevěrohodné“, popř. „účelové“.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 10. 1. 2014 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 24. 9. 2013, č. j. 3237/1.30/13/14.3.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 5. 4. 2015, při němž zástupce žalobce setrval na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích a žalovaný správní orgán se omluvil.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 125 zákona o zaměstnanosti kontrolní činnost na úseku zaměstnanosti vykonávají Státní úřad inspekce práce, oblastní inspektoráty práce, v rozsahu stanoveném v § 126 odst. 4 i celní úřady a v rozsahu uvedeném v § 127 generální ředitelství Úřadu práce a krajské pobočky Úřadu práce (dále jen "orgány kontroly").

Podle § 126 odst. 1 zákona o zaměstnanosti státní úřad inspekce práce nebo oblastní inspektoráty práce kontrolují dodržování pracovněprávních předpisů u a) zaměstnavatelů,

Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce Inspektorát vykonává kontrolu v rozsahu stanoveném v § 3.

Podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti pro účely tohoto zákona se rozumí nelegální práci, výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah,

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. února 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, společným rysem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce z roku 2006 je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce [§ 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti] obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.

II. Odměna sice nepředstavuje samostatný definiční znak závislé, resp. nelegální práce, avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2,

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 7 Ads 52/2014-37, Jestliže osoba umožní výkon nelegální práce – tj. výkon závislé práce, aniž by byla vůbec uzavřena platná pracovní smlouva, dohoda o pracovní činnosti nebo dohoda o provedení práce, jedná se o přestupek dle § 139 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti, nebo o správní delikt dle § 140 odst. 1 písm. c) citovaného zákona. Jestliže ale takovou smlouvu či dohodu uzavře, avšak nikoliv písemně, jedná se o přestupek dle § 12 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce, nebo o správní delikt dle § 25 odst. 1 písm. b) téhož zákona.

Podle § 104 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti za správní delikt se uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c) a e), nejméně však ve výši 250 000 Kč.

Podle § 104 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění platném od 1. 10. 2015, za správní delikt se uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c) a e), nejméně však ve výši 50 000 Kč.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2014, č. j. 6 Ads 233/2014-31, pochybnosti o ústavnosti spodní hranice pokuty 250 000 Kč za umožnění výkonu nelegální práce [§ 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti] musí soud vyřešit standardně podáním návrhu na zrušení předmětného ustanovení Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a § 48 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, anebo – za situace, kdy již bylo řízení před Ústavním soudem na základě návrhu jiného navrhovatele zahájeno – přerušením řízení [§ 48 odst. 3 písm. d) soudního řádu správního] a vyčkáním na rozhodnutí Ústavního soudu. Nevyčká-li na rozhodnutí Ústavního soudu a své přesvědčení o protiústavnosti zákonného

ustanovení promítne do rozsudku, jímž správní orgán zaváže bez zákonné autorizace zcela upustit od potrestání za správní delikt, porušuje princip dělby moci v systému koncentrovaného ústavního soudnictví.

Podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13 posuzovaná právní úprava brání řádné individualizaci konkrétního případu, neboť spodní hranice pokuty je stanovena v takové výši, že omezuje rozhodující správní orgány přihlídnout k specifickým okolnostem různých případů, jakož i k osobám delikventů a jejich majetkovým poměrům. Do těchto majetkových poměrů může v některých případech zasáhnout se značnou intenzitou a jde proto o zjevně nepřiměřenou výši spodní hranice pokuty, která dosahuje ústavní dimenze. Ústavně nepřipustné jsou přitom takové pokuty, jež mají likvidační charakter, čímž se rozumí i takové případy, v nichž pokuta natolik přesáhne možné výnosy z podnikání, že se podnikatelská činnost v podstatě stává bezúčelnou (tj. směřující pouze k úhradě uložené pokuty). Rozhodnutí správních orgánů by nemohla být v důsledku posuzované právní úpravy v nezanedbatelném množství případů spravedlivá, a tedy ani ústavně konformní.

Podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3062/14 sankce by měla být přiměřená nejen k objektivní a subjektivní závažnosti správního deliktu, ale rovněž k osobě delikventa a jeho osobním poměrům. Vytvoření dolní hranice, a to nikoliv malou částkou, eliminuje možnost správního uvážení příslušného orgánu veřejné moci. Zmenšuje se tak možnost plastičtějšího „ohodnocení“ protiprávního jednání pachatele správního deliktu a možnost diferencování závažnosti a okolností obdobného jednání různých přestupců.

Uplatnění zásady lex dura sed lex by se, s ohledem na okolnosti případu, i na zmíněná východiska,jevilo jako nepřiměřená tvrdé, a to tím spíše, že ještě před podáním ústavní stížnosti Ústavní soud právě takovou tvrdost vyloučil. K tomu čtvrtý senát Ústavního soudu současně připomíná, že je třeba toto hledisko důkladně posuzovat. Na rozdíl od jiného případu, který řešil (sp. zn. IV. ÚS 3292/13), a v němž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval uloženou výší pokuty, v projednávaném případě tato okolnost nenastala. Přiměřenost pokuty soudy s ohledem na okolnosti případu Nejvyšší správní soud řádně nezduvodnil, a navíc po té době, jak již výše uvedeno, probíhalo řízení o zrušení části zákona.

Ze správního spisu ověřil soud tento skutkový stav, přičemž popsany sled událostí žalobce v podané žalobě nerozporuje:

Dne 6. 2. 2013 zahájil Oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj

se sídlem v Ostravě se žalobcem správní řízení oznámením příkazu ze dne 30. 1. 2013 č. j. 1748/10.71-D/13/14.3, neboť v případě J. K., nar. X., M. N., nar. X., E. F., nar. X., a H. K., nar. X., správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Proti příkazu podal žalobce odpor a v řízení bylo pokračováno v správním řízení.

Rozhodnutím ze dne 25. 6. 2013, č. j. 11702/10.71-D/13/14.3, žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a uložena pokuta dle ust. § 140 odst. 4 písm. f) téhož zákona ve výši 250.000 Kč, uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

Dne 2. 5. 2012 se J. K. a M. N. dostavily do call centra, byly seznámeny s tarify telefonního operátora, jehož služby měly nabízet, dostaly od vedoucí zaměstnankyně žalobce za úkol spočítat matematickou úlohu. Nato J. K. a M. N. absolvovaly tzv. náslehy u zaměstnanců

žalobce, kteří klientům nabízeli služby. Následně po obědě přiděleno místo s telefonem a bylo jim řečeno, aby volaly klientům, což jmenované učinily.

Dne 3. 5. 2012 se J. K. a M. N. dostavily se do call centra a volaly klientům. Při zahájení kontroly v 10.00 hod. jmenované neměly se žalobcem uzavřenu dohodu o provedení práce (J. K. vypověděla, že dohodu o provedení práce „dostala“ několik dní po provedené kontrole).

Dne 3. 5. 2012 J. K. a M. N. sepsaly a podepsaly osobní dotazník, který je součástí spisu. Dohody o provedení práce byly uzavřené s J. K. a M. N. dne 3. 5. 2012, a to na dobu od dne 3. 5. 2012.

Dne 3. 5. 2012 se do call centra dostavily rovněž E. F. + H. K., absolvovaly „školení“ o tom, jaké produkty budou klientům nabízet, jaké jsou zásady telefonování apod. V průběhu školení se dostavili inspektoři oblastního inspektorátu práce, v tuto dobu jmenované neměly se žalobcem písemně uzavřené dohody o provedení práce. Při odchodu inspektorů jmenované přistoupily k následku a po ukončení následků začaly telefonovat klientům. Téhož dne E. F. a H. K. „dostaly“ dohody o provedení práce (součástí spisu jsou dohody o provedení práce uzavřené s E. F. a H. K. ze dne 3. 5. 2012, uzavřené na dobu od 3. 5. 2012 do 31. 7. 2012).

Při ústním jednání dne 13. 3. 2013 žalobce poprvé zmínil, že hovory klientům, byly ve skutečnosti hovory jeho zaměstnancům.

V žádosti o přezkoumání protokolu o výsledku kontroly ze dne 4. 6. 2012 žalobce uvedl, že J. K. a M. N. se měly dne 2. 5. 2012 toliko dívat, jak zaměstnanci žalobce pracují a žádná z nich nedostala pokyn k zahájení výkonu pracovní činnosti.

V námitkách proti výsledku přezkoumání protokolu inspektorem ze dne 3. 7. 2012, již žalobce uvedl: *„Pokud náhodou a bez mého vědomí došlo k tomu, že jim bylo některým z mých zaměstnanců neoprávněně umožněno, aby si na okamžik <zkusili> práci telefonního operátora (v rámci jimi prováděné exkurze), pak toto není možné považovat za výkon práce telefonního operátora jako takovou a plnění pracovních povinností zaměstnancem.“*

Na základě uvedených údajů musel soud přisvědčit závěru žalovaného, že v rámci „opravných prostředků“ kontrolované osoby ve vztahu k protokolu o výsledku kontroly se žalobce o žádných fiktivních telefonátech jmenovaných se zaměstnanci žalobce nezmínil. Naopak z vyjádření žalobce lze dospět k závěru, že takové fiktivní telefonáty se neuskutečnily a jmenované volaly přímo klientům, tedy potencionálním zájemcům o nabízený produkt. Koneckonců J. K. a H. K. vypověděly, že činnost nepovažovaly za součást zkoušky a nebylo jim ničeho známo o tom, že by se mělo jednat o fiktivní hovory. M. N., ač opakovaně k podání svědecké výpovědi předvolávána, se nedostavila. Pokud jde o E. F., není z protokolu o svědecké výpovědi zcela zřejmé, zda E. F. považovala telefonické hovory za fiktivní či nikoliv.

Pokud jde o vyjádření zaměstnankyň žalobce V. N., nar. X., a M. H., nar. X., že se jednalo o telefonní hovory s jinými zaměstnanci, musel soud stejně jako žalovaný na tato vyjádření pohlížet, jako na účelová, když M. H. současně vypověděla, že nebyla dne 3. 5. 2012 při kontrole oblastního inspektorátu v práci přítomna. N. V. nebyla s to sdělit, zda této kontrole byla přítomna či nikoliv.

J. K., M. N., E. F. a ani H. K. v den kontroly, tj. dne 3. 5. 2012 nesdělily, že mají se žalobcem uzavřené dohody o provedení práce (byť v ústní formě), toliko shodně tvrdily, že se zaučují na telefonního operátora. Přitom sdělily, že pracují bez uzavřeného pracovněprávního vztahu, k uzavření dohod došlo až po provedené kontrole.

Pokud žalobce namítal, že napadené rozhodnutí přímo odkazuje na odůvodnění rozhodnutí vydaného správním orgánem v prvním stupni, jinde odůvodnění pouze parafrázuje jinými slovy, musel soud poukázat na skutečnost, že správní rozhodnutí vydaná v prvním a druhém stupni podle správního řádu, jakož i ustálené soudní judikatury tvoří jeden celek, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. července 2007, č. j. 4 As 11/2006-86: *„Sluší se uvést, že i Nejvyšší správní soud často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, ať již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně "opakovat" již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu panuje shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno. Názory vyslovené žalovaným dopadají i podle Nejvyššího správního soudu zcela na posuzovanou situaci a není proto důvod, proč by je krajský soud nemohl použít, či na ně odkázat.“*

Městský soud v Praze především neshledal důvodnými ty námitky, obsažené v podané žalobě, které směřují vůči dostatečnosti nebo správnosti skutkových zjištění a nesprávnosti právních závěrů, k nimž dospěl Státní úřad inspekce práce. S odvoláním na citaci z obsahu správního spisu je podle názoru soudu seznatelné, že byl zjištěn dostatečně přesně, že v této věci bylo nepochybně prokázáno, že na pracovišti žalobce „Call centrum“ byly zjištěny čtyři osoby, které tam pro žalobce vykonávaly práci v podstatě postavení zaměstnanců, aniž by ovšem s nimi žalobce uzavřel řádnou pracovní smlouvu. V tomto směru soud neshledal, ani pokud jde o rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ani pokud jde o rozhodnutí odvolacího správního orgánu, žádné vady. Za tohoto stavu věci pak tedy orgány ochrany práce postupovaly v souladu se zákonem o zaměstnanosti, jestliže dospěly k závěru, že se žalobce dopustil správního deliktu podle zákona o zaměstnanosti, a jestliže mu za tento delikt uložily sankci.

Městský soud v Praze nicméně dospěl k závěru, že je namístě napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení s ohledem na výši sankce, která byla žalobci uložena. Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích učinily sice poměrně obsáhlé a přezkoumatelné úvahy, proč stanovily tuto sankci právě v takové výši, nicméně je třeba přihlédnout k tomu, že v době, kdy správní orgány obou stupňů rozhodovaly, stanovil zákon o zaměstnanosti rozpětí pro možnou sankci se spodní hranicí ve výši 250.000 Kč, a tedy touto hranicí byly správní orgány při své úvaze limitovány a musely tuto hranici respektovat. To znamená, že i jejich správní uvažování se nutně muselo odvíjet od hranice 250.000 Kč výše. Nicméně jak je zřejmé z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13, Ústavní soud dospěl poté, co již rozhodnuto bylo, k závěru, že takto stanovená spodní hranice je v rozporu s ústavním pořádkem. Za tohoto stavu věci tedy trpí závěry správních orgánů obou stupňů vadou nezákonnosti. Jestliže zmíněná spodní hranice sankce byla následně po vyhlášení tohoto nálezu Ústavního soudu velmi významně změněna, má soud za to, že správním orgánům bylo tak znemožněno, aby svou úvahu o přiměřené výši sankce učinily, vycházejíce právě ze spodní hranice 50.000 Kč, tak jak poslední novelou zákona o zaměstnanosti byla stanovena. Vzhledem k tomu, že právo učinit úvahu o výši sankce nepochybně náleží

především do pravomoci správních orgánů, je to součást jejich správního uvážení, má soud za to, že za současného stavu věci je namístě napadené rozhodnutí zrušit a vrátit zpátky žalovanému k tomu, aby dalším postupem mohl sám zvážit, zda případně tuto sankci s přihlédnutím k nové spodní hranici změnit, nebo odůvodnit její jakoukoliv jinou výši, pokud by k závěru o nutnosti jiné její výše dospěl. Soud má tedy za to, že za současného stavu věci je namístě, aby správní orgány provedly znovu správní úvahu o výši sankce a tuto sankci znovu stanovily.

Městský soud v Praze na základě shora uvedených skutečností dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto je podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 4.000 Kč činily náklady na uhrazení soudních poplatků, dále náklady právního zastoupení za tři úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 3.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, účast na jednání, a 3x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 16.342 Kč včetně DPH ve výši 21%.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. dubna 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková